

Start!

Betódultunk az öltözőbe.

Durva, kényelmetlen padok sora rácsos cipőtartóval. Léghuzat.

Kiürítettem a magammal hozott hátizsákot. A holmimat a pad ülőkéjére raktam egy halomba. Tornacipő, fehér póló, kék rövidnadrág. Előírás szerint. A többiek is igyekeztek a lehető leggyorsabban átöltözni. Magasan a falon két, téglalap alakú ablak. Lombokon átszűrődő fény. Köpetfoltos, összefirkált, okkersárga fal. Tenyér- és cipőtálpnyomok, rágók, takonytérképek, lekapart, színes matricák.

Valakit meglökhettek, mert hallottam, hogy tompa puffanások után röhögés támadt. Kiabálás.

Disznó! A hájas disznók is futnak!, kiáltotta valaki, majd harsogó vihogásban tört ki. Más hozzátette: *Ha utolsó helyen végzel, nemcsak egyest kapsz a naplóba, hanem le is vágunk!*

A hang irányába fordultam.

Többen egy kövér fiút vettek körbe. Lökdösték, bökdösték, az arcába röhögtek. Félig komolyan, félig játékból nekivadulva néha valaki fenéken rúgta. A kövér fiú gatyában állt, kipirult, zavartan forgolódott, gatyája korcán feltüremlett bőrhurkácskák fickándoztak. Mi, többiek nem akartunk belekeveredni, fegyelmezetten, sietősen, szó nélkül öltözködtünk.

Kibújtam az utcai pólóból, kigomboltam a nadrágot, kioldottam a cipőfűzőt. A cipőtartó rácsra helyeztem a lábbelit. Kínosan ügyeltem rá, hogy jól láthatóan elkülönüljenek a mellettem készülődő osztálytársam cipőjétől. Letoltam a nadrágomat, és amilyen gyorsan csak tudtam, felrántottam magamra a tornaórán kötelező öltözetnek számító kék rövidnadrágot. Sietni kellett. Előfordult, hogy valaki az erősek és verekedősek közül pusztá tréfából lerántotta valakinek a gatyáját.

Felhúztam a fehér tornablúzt. Leültem a kemény, bordás ülőkére. A tornacipőmet kibújttam a nejlonzacskóból. A zacskót az iskolai cipőmbe gyúrtem, jó mélyre, nehogy valaki elloppja. Megkötöttem a cipőfűzőt. Kész.

A többiek is átöltöztek. Kivéve azt a néhányat, akik a kövéret cukkolták az öltöző sarkában.

Készen vagytok már? Mi folyik ott?, lépett be szinte üvöltve a tornatanár: hatalmas termetű férfi, egykori kézilabdázó. *Aki kész, kifelé!,* kiáltotta. *Bemelegítés! Indulás!*

A kivezető folyosó hosszú volt, bűdös, szűk. Kértem.

A diófa hatalmas lombjának sűrű árnyéka beterítette a salakos sportpálya harmadát, mint egy fekete polip. Fű zöldellt a pálya mentén. Barna, összeaszott, megcsavarodott diófa-levelek heverték mindenfelé. Az egész iskolaudvar zsongott. A pálya környéke szinte világított a sok fehér tornablúztól, csak elvétve tűnt föl egy színes ruhába öltözött diák vagy felnőtt. Megérkeztek a többiek. Feldúlt ábrázattal a kövér is. Magasság szerint felsorakoztunk. Futóverseny volt.

Amíg az előző osztályból mindenki célba nem ér, bemelegítünk!, kiáltotta a tanár.

Elkezdtek a gyakorlatokat.

A futóverseny célvonal a sportpálya felezője volt. Az egész iskola ott tombolt a pálya szélén. Óriási hangzavar töltötte meg a levegőt.

Nem kellett sokat várni. Az utolsó is befutott, az előző osztály versenye véget ért. A startvonalhoz vezényelt bennünket a tornatanár.

Ne tolakodj! Sorakozz egymás mellé!, kiáltotta kemény, erős hangján.

Minden oldalról könyökök, vállak nyomódtak nekem. Centiről centire hátrébb szorítottak.

Felkészülni! Start!

Elkezdődött. Fújtatás, lábdobogás kavargott körülöttem. A verseny kijelölt pályáját az iskolát övező utcák alkották. Eltávolodtunk a zajos, árnyas iskolaudvartól. Többé már nem egy osztály voltunk, nem tartoztunk össze: vicsorgó vadakká változtunk a futóverseny idejére. Az első öt ötöst kapott. Egyenesen a naplóba. Mindenki küzdött magáért a célvonalig. Lobogó fehér zászlók a fanyar, őszi napfényben.